

tem a fiamat. Fiamként neveltem a fiát, így lett fiam. Elébe tol szelíden, rá kell nézmem, mondanom valamit. Köszönd meg, köszönd meg, sípol a hang nélküli hang a mélyből. Megvetem, megvetem, dobol a tudatom. Szorít a torkom, szorítom. Nem tartozom köszönettel, neki kell köszönnie. Nézem a szemét, hosszan, mélyen, dörmöböl a lenézés: mit tiszteljek azon, hogy jókedvedben világba szórtad a magod, aztán otthagytad?! Mi a tiszteletreméltó abban, hogy életet nemzettél, de megtartani nem tudtad, nem akartad, nem merted? Tiszteletre méltó én vagyok, aki befogadtam a kitaszítottat, otthont adtam, családot, nevet és tisztességet. Nézem, nézem, nézem, elmerülök a szeme tükrében, alábukom, mint tóba, a mélybe. Hirtelen előnt az ő fájdalma, hogy nem lehetett apja a fiúnak, akit szeretetből hívott a létbe. Nem engedte az apja, a dédapja, a kemény fiúk klánja, gazdagabb lány járt volna, mint az én ágról szakadt húgom, akinek a sírig tartó hűségén kívül egyebe se volt. Torkomba kúszik a fájdalma, az el nem sírt könnyei. Nem lehettem az apja... Le kellett mondanom róla, pedig a legszebb volt, amit életemben tettem. Köszönöm, hogy felnevelted. Nézem a szemét, már nem nézek le rá, fáj a torkom, úgy szorít. Lassan földig hajolok: tisztelem a sorsod, és mindenekfelett köszönöm, köszönöm, köszönöm.

FECSCHE CSABA

## *Búcsú egy baráttól*

Szabó Bogár Imre emlékére

*besárgultam mondtad kifakult hangon  
csöndesen a telefonba  
váratlanul ijesztően robbant  
fülemben a hang akár a bomba  
beleremegtem és mindenre készen  
még aznap meglátogattalak  
felindulva minden kis semmiségen  
nyöszörgött a föld talpam alatt  
ott találtalak magadba száműzve elhagyottan  
az ismerős szoba légüres terében  
mint önmagad kísértete  
libbentél elébem  
sárga voltál mint az érett birsalma  
és fanyar rezignált nem panaszkodtál  
de éreztem tudtam milyen nagy a baj  
a kór a testedet megaszalta  
de még lélegeztél és néztél üres szemekkel  
azon imádkozva nagy fájdalmaid ne legyenek*

amit kell most már az Isten tegye meg  
tegye ki történeted végére a pontot  
egymást kerülgető szavaink vége kibomlott  
mint az elnyújtott pulóver ujja  
erőnkéből már nem telt többre  
de nekirugaszkodtunk újra meg újra  
az utolsó találkozás mindenkor dráma  
néha túl érzelmesre sikerül  
arcodról lepottyant egy mosoly nem kaptál utána  
mintha nem is téged néztelek volna  
csak egy idegent ahogy ül  
magába roskadva abban a szobában  
mely sokkal tágasabbnak tűnt korábban  
s valahol az elködlő múltban  
ülnénk a kies Színva-terazon  
néznénk hogy szalad el a Színva  
s a délutáni csönd kövérré hízna  
hunyorogva bámulnánk a lemenő napba  
két visszanyesett szárnyú mihaszna  
költő a szívünk mint a söröző ajtaja nyitva  
beleröppen öröm lepkéje bánat darazsa  
és lesz egy pillanat mely éppúgy elillan  
mint a többi de el nem múlik soha

## Ritka vendég

ritka vendég nálunk  
zavartan fészkelődő fehér holló  
szálkás hangja nem panaszkodó  
károgás tényközlés inkább  
valósággyá kérgesedett mese  
kemény fából faragták  
hasonlít nagyapámra akit csak egy  
kopott fényképről ismertem  
a félénk kis mosolytól szinte  
megnyikordul az arca és belecsusszan  
hirtelen a száj sötét üregébe  
sorjázó évei elfelejtik egymást  
ezért különösen fontosá lesz minden  
belénk kapaszkodó kis gesztus  
elenyészik a szemérmes búcsúzásban  
hiánya vakfoltja marad utána